

## Doktor Pascal II

Když (1) teď Felicita viděla, jak jsou obě rozhněvané, pochopila, že zašla příliš daleko, a hned zase byla jako nevinátka.

„Vždyť to já, kočičko, tyhle strašné věci netvrdím. Jen ti opakuji ty nesmysly, co se povídají, abys věděla, že Pascal dělá špatně, když mu nezáleží na veřejném mínění... Myslí si, že nenašel nic menšího než nový zázračný lék a (2) já bych i ráda připustila, že tím všechny vyléčí, jak sám doufá. Ale proč jenom okolo toho dělá takové okolky, proč o tom otevřeně nemluví (3)? (4) A hlavně proč to zkouší jen na té lůze ze staré čtvrti a z venkova, místo aby některé znamenité procedury vyzkoušel na slušných lidech z města? Ty by mu jistě přinesly uznání! Ale on ne, jak sama vidíš, kočičko moje, tvůj strýc nikdy nemohl být jako ostatní.“

Její hlas se ztišil a nabral bolestný tón, čímž chtěla poukázat na tuto skrytou ránu, jež ji trápila na srdci (5).

„Děkuji Pánu Bohu, že významní muži v naší rodině nechybí, mí ostatní synové mi už přinesli dost zadostiučinění! Nemám pravdu? Tvůj strýc Evžen vystoupal dost vysoko, vždyť byl dvanáct let ministrem a skoro i císařem! I tvému otci prošly pod rukama miliony (6) a zapojil se do poměrně významných projektů, které proměnily Paříž! A to ani nemluvím o tvém bratrovi Maximovi – tak bohatém a na úrovni –, ani o tvých bratrancích Oktávu Mouretovi, jednom z průkopníků nového obchodu, a našem milém opatu Mouretovi, úplném světci! A to mi pověz, proč Pascal, který by klidně mohl jít v šlépějích jich všech, je pořád zalezlý v té své díře a chová se jako pomatený podivín!

A dívka, jež se znovu rozzlobila, jí v něžném gestu rukou přikryla ústa.

„Ne, ne, jen mě to nech dořít! Já dobře vím, že Pascal není žádný netvor/hlupák (7), že má za sebou pozoruhodné práce a že ty, které zaslal na Lékařskou akademii, mu dokonce vynesly výtečnou reputaci mezi vědci... Ale co je to vedle toho, co jsem si pro něj vysnila? Chtěla jsem (8), aby se u něj léčila celá městská smetánka, chtěla jsem pro něj obrovský majetek, uznání a nakonec také oficiální pocty, důstojné postavení rodiny... A to je ono, přesně na to si stěžuji, kočičko moje, on do ní nepatří, nikdy do naší rodiny nechtěl patřit. Vskutku, když byl malý, říkala jsem mu: ‚Ale čím ty jsi? Náš tedy ne!‘ Já, já jsem rodině obětovala všechno, nechala bych se klidně rozkrájet, jen aby naše rodina byla až na věky věků významná (9) a slavná!“

Její drobná postava se napřímila, najednou byla velmi vysoká a vyzářovala z ní nevídaná zapálená radost a hrdost, které byly náplní jejího života (10). Pak začala opět přecházet po místnosti, když tu náhle úžasem strnula, jelikož si všimla na zemi ležícího čísla Času, které tam doktor pohodil poté, co si z něj vystříhl článek, který pak zařadil do složky Saccard (11). Pohled na vystřížené okénko uprostřed stránky jí nepochybně připomněl nedávné události, neboť se znenadání zastavila a klesla na židli, jako kdyby si najednou uvědomila, co už sama věděla.

1. Nelíbila se mi představa začínat větu *takže*, *tak* nebo jiným překladem slova *alors*, a proto jsem jej jednoduše vynechala. ANO

2. Mám pocit, že se zde nabízejí dvě varianty: buď zachovat vykřičník a větu z originálu tak rozpojit na dvě, nebo vykřičník vypustit a větu nechat sloučenou. Já jsem se rozhodla pro druhou možnost, jelikož se mi zdá, že člověk v hovoru většinou volí delší věty nebo mluví tak, že není snadné věty od sebe jednoznačně oddělit.
3. Zde jsem neosobní infinitiv převedla přímo na Pascala, v češtině mi infinitivní verze zní příliš uměle (především když se jedná o čtyři slovesa v řadě). ANO, JISTĚ
4. V tomto případě jsem dlouhou větu rozdělila, aby už i v první části byl jasný její tázací charakter.
5. S touto větou jsem se dost prala – jednak s překladem slova *étaler* a pak také s celou konstrukcí věty. Ani teď mi můj překlad nezní nejpěkněji, ale lépe už to asi nesvedu. (Také jsem se sama sebe ptala, zda je možné, aby za *což* následovala věta s jiným podmětem, než jaký je ve větách hlavních.) ANO, KDYŽ SE PŘIVLASTŇUJE JÍ (JEJÍ HLAS..) – ono by bylo asi i lepší „ztišila hlas do bolestného tónu, čímž...“, a asi „rána v srdci“; „na srdci“ + ležet, mít..
6. Zde jsem se natrápila nad překlad slovesa *remuer* a i teď mi můj překlad *projít pod rukama* připadá příliš hovorový. „PROŠLY RUKAMA“? Ono i to „remuer“ je hovorové
7. Zde si nejsem jistá, v kterém významu je slovo *bête* použito, dle kontextu se mi zdají možné obě varianty. Samotnou mě nejprve napadl překlad *netvor*, ale jistá si ani zdaleka nejsem. NE, JDE O ODBORNOU ÚROVEŇ
8. Na tomto místě jsem z toho záhadného *oui* dočista zmatená. Při prvním čtení se mi zdálo, že si Felicita na svou otázku odpovídá kladně (což už je divné, když sama otázka v sobě nese tušenou negativní odpověď) a vyjmenovává vše, co doktor má, čeho se mu dostává. Jenže z předchozího dění víme, že tomu tak není, že léčí především v chudých čtvrtích a o jeho metodách se vypráví ledasco. Nakonec jsem to vyřešila tak, že ono *oui* pokládám za začátek výčtu všeho, co si pro něj Felicita přála. Jestli jsem si to ale vyložila správně, nejsem schopná posoudit (a moc by se mi tady hodila pomoc francouzsky mluvícího redaktora). SPRÁVNĚ; JSOU TO VÝPUSTKY, JAKO BY ŘÍKALA: „CO JE TO VŠECHNO VE SROVNÁNÍ S TÍM, CO JSEM SI PRO NĚJ VYSNILA. (JAKOBY VYNECHANÁ OTÁZKA: A VY JSTE PRO NĚJ VYMYSLILA NĚCO LEPŠÍHO?) ANO, (PŘECE) ABY SE U NĚJ LÉČILA... Félicita vede disputaci, kde sama zastává dva názory a střídá to, co je, s tím, co by mohlo být, proto kontaktní výrazy jako „Ma parole...“ – jako by někdo vyžadoval potvrzení
9. I zde jsem váhala, zda má Felicita na mysli rodinu početnou, nebo významnou, nakonec se mi k její povaze více hodila ta významnost. JISTĚ
10. Spojení „dans l’unique passion de jouissance et d’orgueil“ je pro mne záhadou a snažila jsem se tedy o překlad, který by v češtině dával smysl a alespoň trochu zněl.
11. Zde nejsem se svým překladem vůbec spokojena, poněvadž mi připadá rozkouskovaný, je tam příliš mnoho vět a spojek, ale vzhledem k tomu, že je takový i originál, nevěděla jsem, jak větu uhladit. Pokládala jsem si také otázku, zda když v originále věta „nezní“, mám se i přesto pokoušet o to, aby v překladu zněla.

12. TA FR. VĚTA ROZKOUSKOVANÁ ČÁRKAMI BY SE NAKONEC DALA  
PŘEČÍST TAK, ABY „ZNĚLA“

Hodnocení: větší posun smyslu jen P8, P9, P11, jinak stylistické věci

kladete si dobré otázky, příště komentáře strukturovat např. podle „mřížek“ (viz IS  
Učební materiály)

B-C